

зокрема, економічної освіти має адекватно реагувати на ці виклики, що обумовлює введення до навчального процесу дисциплін, спрямованих на формування збалансованої модальності економічного мислення, тобто використання ментальних здібностей обох півкуль головного мозку, шляхом імплементації технік та прийомів розвитку економічного мислення у навчальний процес. А для реалізації цього завдання, крім підтримки і розуміння керівництва навчального закладу, потрібні викладачі, що володіють техніками і прийомами розвитку мислення й чітко уявляють: які здібності та яким чином їх розвивати та виховувати в освітньому просторі.

Література

1. <http://forbes.ru>
2. <http://kneu.edu.ua>
3. <http://osvita.ua>
4. <https://ukr.segodnya.ua>

І.Є. Ващук, студентка другого курсу,
Київського національного університету будівництва і архітектури
м. Київ

С.С. Шеховцева, студентка другого курсу,
Київського національного університету будівництва і архітектури
м. Київ

Науковий керівник :Р.А. Калениченко,
кандидат психологічних наук, доцент кафедри професійного навчання
Київського національного університету будівництва і архітектури
м. Київ

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ

Соціально-економічний розвиток України у сучасних умовах потребує визначення нових пріоритетів і перспектив розвитку вітчизняної школи та висуває високі вимоги до освіти і професійної діяльності педагога.

Успішне розв'язання завдань, які стоять перед вищою школою з підготовки фахівців із вищою освітою (навчання, розвиток, виховання) значною мірою залежить від викладачів, їх науково-творчого потенціалу, рівня загальної та психологічної культури, педагогічної майстерності й професіоналізму.

Вищий навчальний заклад це перш за все освітня установа, яка надає найрізноманітніші послуги, пов'язані з підготовкою та перепідготовкою висококваліфікованих працівників. Це виражається в реалізації так званих освітніх програм. У той же час вища професійна освіта набагато більшою мірою пов'язана з особистісним зростанням людини, становленням її індивідуальності. І нарешті, вищі навчальні заклади це сфера організації і здійснення наукових досліджень, обсяг і значимість яких є одним з основних критеріїв при визначенні статусу вищої школи.

Підготовка педагогів професійного навчання у вищій школі традиційно була пов'язана лише з підвищенням кваліфікації працівників, що за відсутності базової освіти не вирішувало кадрової проблеми. Оглянувши щаблі історичного розвитку можна зрозуміти, що для покращення якості підготовки студентів, потрібно рухатись вперед, запозичувати досвід, покращувати освітні стандарти, а не стояти на місці і чекати коли все покращиться самотійно.

Від сучасної вищої школи вимагається запровадження нових підходів до навчання, що забезпечують поряд з його фундаментальністю розвиток комунікативних, творчих і професійних компетенцій, потреб у самоосвіті на основі потенційної багатоваріантності змісту і організації освітнього процесу

Майбутні викладачі спеціальності «Професійна освіта» мають бути професіоналами, фахівцями своєї справи, які володіють педагогічною майстерністю, технологіями і програмними продуктами, вміють забезпечувати високий науково-теоретичний і методичний рівень викладання дисциплін, мають комунікативно-психологічні навички спілкування зі студентами та інше. Професіоналізм цілісне особистісне утворення, що включає цілий комплекс особливостей людини. Професіоналізм ступінь відповідності характеристик

особистості й підготовленості до успішного здійснення професійної діяльності, можливості досягати найвищих результатів при її здійсненні .

Невід'ємною частиною професіоналізму є професійна компетентність працівника. «Компетентна» у своїй справі людина (від лат. *competens* відповідний, здатний) означає «обізнана, яка є визнаним знавцем у якому-небудь питанні, авторитетна, повноправна» .На основі вищевикладеного можна дати комплексне визначення професійної компетентності, її структури.

Професійна компетентність це якість, властивість або стан фахівця, що забезпечує разом або окремо його фізичну, психічну й духовну відповідність потребам, вимогам певної професії, спеціальності, спеціалізації, стандартам кваліфікації, службової посади, яку він обіймає. Науковці, які досліджують психологію професіоналізму, виділяють такі види компетентності: професійно-кваліфікована компетентність (спеціальна) підготовленість до самостійного виконання професійних виробничих завдань, уміння оцінювати виконання праці, здатність самостійно здобувати нові знання й уміння; соціальна компетентність здатність до колективної діяльності і співробітництва з іншими працівниками, готовність до прийняття на себе відповідальності за результати своєї праці, навколишнє середовище й інші цінності; індивідуальна компетентність готовність до постійного підвищення компетентності, здатність до самомотивування, рефлексії, саморозвитку особистості в професійній праці .Можна відзначити, що кожний з вищеназваних видів компетентності містить загальні міжпрофесійні компоненти та якості, які необхідні для будь-якої професії.

Вища школа повинна не лише прищеплювати майбутнім педагогам професійного навчання ґрунтовні професійні знання, уміння і навички, а й формувати в них висококультурну, гуманну і моральну особистість, удосконалювати громадянські якості, вчити цивілізованим формам спілкування і вмінню жити в швидкоплинному світі в атмосфері злагоди та толерантності, розвивати здібність засвоювати нові інформаційні технології, приймати ефективні рішення і завдяки перерахованому підтримувати свою

конкурентоспроможність на сучасному ринку праці. З метою відповідності світовим стандартам на національному рівні розробляються нові підходи в питаннях акредитації, стандартизації реформування освіти, здійснюється пошук загальних пріоритетів, запозичується зарубіжний досвід. Зокрема, на прикладі прогресивних тенденцій реформування системи вищої освіти у Франції й Великій Британії визначено перспективи становлення професійної освіти в європейському і світовому масштабі в найближчі кілька років. Розкрито суть спеціального курсу «Європейський простір», який викладається в університетах цих країн: а) мультикультурна Європа, б) мобільна Європа, в) Європа професійної освіти, г) Європа вмінь і знань, д) Європа, відкрита для всіх .

Вища професійна освіта України вимагає суто нових підходів для підготовки майбутніх викладачів з використанням освітніх технологій. До основних факторів, які актуалізують проблему використання перспективних освітніх технологій у професійній освіті, можна віднести: по-перше, зростання обсягу інформації, що приводить до труднощів засвоєння знань «про запас» і до необхідності реальної безперервної освіти; по-друге, техногенний напрямок розвитку сучасної цивілізації, що змушує суспільство задуматися про те, наскільки можуть бути великі витрати від неякісної професійної підготовки. Все це стимулює пошук освітніх технологій для підготовки майбутніх педагогів професійної освіти. На жаль, слід визнати, що спроби вирішити проблеми підвищення якості освітнього процесу у вищій школі на основі традиційної, переважно вербальної лекційно-аудиторної системи не дають необхідних результатів.

Педагогічна технологія це суто наукове проектування і точне відтворення педагогічних дій, які гарантують успіх. Крім поняття «педагогічні технології» можна зустріти такі терміни: «освітні технології», «технології навчання (дидактичні технології)», «технології виховання», «технології цілісного педагогічного процесу», «технологія конструювання педагогічного процесу», «технологія здійснення педагогічного процесу», «технологія педагогічного спілкування і встановлення педагогічно доцільних взаємин» та ін. Тепер

практикується використання одного з названих термінів залежно від контексту викладеного матеріалу, від позиції автора, від авторської концепції. Поняття «технології» міцно увійшло в теорію педагогіки і практику освіти, в лексику всіх тих, хто причетний до освіти взагалі і вищої професійної освіти зокрема.

Отже, головним фактором покращення підготовки педагогів професійного навчання до використання інформаційно-комунікаційних технологій у професійній освіті є необхідність розтлумачити майбутнім фахівцям що таке інформаційна культура, для чого вона потрібна та як вона впливає на рівень професіоналізму.

Література

1. Педагогічна майстерність викладача: навчальний посібник/Л.Г.Кайдалова, Н. Б. Щокіна, Т. Ю. Вахрушева –Харків: Видавництво НФаУ,2009. – 140 с.
2. Особливості та механізми навіювання у соціально-психологічній взаємодії [Електронний ресурс] /Studopedia.info - Студопедія. - 20142018.- Режим доступу:<https://studopedia.info/9-65353.html>- Заголовок з екрану.
3. Гончаренко С. Український педагогічний словник. – Київ: Либідь, 1997-365 с.
4. Комунікаційні технології :Курс лекцій/ Н. І. Зражевська –Черкаси-Брама-Україна, 2010. - 224 с.
5. Аутогенний тренінг як засіб самовиховання [Електронний ресурс] / Стратегічна дорадча група «Освіта». – Київ, 2008. – Режим доступу <http://osvita.ua/school/method/psychology/2299/>- Заголовок з екрану.
6. Сугестивне навчання [Електронний ресурс] /Studopedia.com.ua – Студопедія:Режимдоступу:https://studopedia.com.ua/1_41073_suggestivnenavchannya.html- Заголовок з екрану.